

Det maa vist bero paa en Forglemmelse hos det ærede Medlem Hr. P. Munch, thi der staar ganske vist i sidste Stykke af det Punktum, jeg har læst op: „Statsministeren kan endvidere under foranstaaende Forudsætninger selv tage Initiativet hertil“. Men i Betænkningen ser man umiddelbart derefter, at det ærede Medlem Hr. P. Munch med flere foreslaar, at dette sidste Punktum udgaar. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. P. Munch ryster paa Hovedet. Jeg bliver saa nødt til at tage det mere udførligt. Der staar: „Af Atlung, Dahlggaard, Eskelund, Munch, Sveistrup og Westergaard: I Stedet for Paragraffens sidste Punktum indføjes følgende“ — vil det ikke sige det samme, at Punktumet udgaar? ellers forstaar jeg ikke Dansk —: „Statsministeren kan, naar saadan Indstilling eller de angivne Betingelser for Indstillingens Afgivelse foreligger, med Rigsdagens Samtykke beslutte at henvise Striden til Afgørelse ved den i § 11 nævnte Voldgiftsret“. Men det er jo givet, at enhver Statsminister under ethvert foreliggende Forhold kan gaa til Rigsdagen og foreslaa denne at vedtage en Lov — man behøver ikke paa Forhaand at have et saadant Lovudkast liggende, for øvrigt har man det jo —, men Kærnepunktet er, om Rigsdagen vil vedtage, at der foretages en saadan tvungen Voldgift. Ethvert Medlem af Rigsdagen kan jo i øvrigt indbringe et Forslag om, at en Arbejdsstrid paa et givet Tidspunkt underkastes Voldgift.

Det er nævnt fra anden Side, og jeg vil hævde, at det er rigtigt, at Tilvejebringelsen af et saadant Apparat kan faa til Følge, at de stridende Parter opfatter Sagen saaledes, at nu er der endnu en Instans, ved hvilken man har en Chance for at naa noget. Man kan tænke sig det Tilfælde, at en af de stridende Parter paa et givet Tidspunkt — et saadant Tilfælde har vi oplevet — er blevet klar over, at nu vil den absolut ikke kunne naa mere ad almindelig Vej; den vil da kun kunne have Fordel af, at Sagen kommer for en Voldgiftsret, thi vedkommende Part vil gaa ud fra, at Voldgiftsrettens Kendelse vil slaas ned nogenlunde midt imellem det, Parten har forlangt, og det, som er budt den. Man vil altsaa give sig til at spille i Voldgiftsinstitutionen som i en Slags Lotteri. Yderligere skal jeg bemærke følgende. Det er saa ofte sagt af de Radikale ude omkring til os Socialdemokrater, at man forstaar ikke, at vi Socialdemokrater, som holder paa Mægling og tvungen Voldgift til Afgørelse af Stridigheder mellem Nationerne, kan gaa

imod, at Arbejdsstridigheder afgøres ved Voldgift. Man, ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch, har gentagne Gange sagt til os, at der er en Modsætning mellem disse to Standpunkter. Deroverfor vil jeg hævde, at de to Tilfælde er ikke analoge. Man maa forudsætte, at en Voldgift i internationale Stridigheder afsiges i en Strid mellem to selvstændige, økonomisk og politisk fri Stater, hvorimod Voldgift i Arbejdsstridigheder afsiges i en Strid mellem to Parter, af hvilke den ene er økonomisk afhængig af og underlegen den anden. Derfor er under de nuværende Samfundsforhold Tiden ikke den rette til at gaa ind paa tvungen Voldgift. I den Henseende kan jeg henholde mig til, hvad jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, at saa længe Samfundsforholdene er, som de er, maa Arbejderne forbeholde sig Ret til gennem deres eneste Kampmiddel at tiltvinge sig bedre Levevilkkaar, og jeg skal da ogsaa i Tilslutning hertil bede det ærede Medlem Hr. P. Munch — han har selvfølgelig gjort det før — om dog endnu en Gang at kaste Blikket paa de Ord, som Formanden for Forligsinstitutionen, Departementschef Bülow, Fuld-mægtig Dreyer og Zeuthen med flere siger i Kommissionsbetænkningen Side 67. De fastslaar nemlig, at Voldgift maa absolut være tvungen Voldgift; men den vil kun kunne gennemføres, siger de, „naar Arbejdskampen har antaget et saadant Omfang og en saadan Udvikling, at der i den offentlige Mening, o: hos de Samfundsborgere, som staar udenfor Kampen, er et ganske overvejende og almindeligt Krav om, at Konflikten skal og bør sluttet, for at ikke hele Samfundsmaskineriet skal ødelægges“. Saa siger de: „Men dette vil i Virkeligheden sige, at et Lovforslag om Voldgift først bør forelægges og vedtages, naar Situationen i hvert enkelt Tilfælde er moden til dets Gennemførelse“. Og Erfaringen viser, siger de, at et saadant Forslag altid vil kunne gennemføres i Rigsdagen paa een eller maaske to Dage. Disse Mænd, som dog maa siges at have et indgaaende Kendskab til disse Forhold, gaar altsaa ogsaa imod det ærede Medlem Hr. P. Munchs Forslag.

Saa skal jeg lige sige et Par Ord med Hensyn til Spørgsmaalet om det bundne Mandat. Man har jo fra forskellige Sider, ogsaa fra den højtærede Indenrigsministers Side, talt varmt for, at Arbejderne ved Lov skal tvinges til at medgive deres Forhandlere ubegrænset Mandat til paa deres Vegne at afslutte en Overenskomst. Jeg sagde noget om det i Gaar, og jeg skal derfor kun fatte mig kort, men jeg vil gerne nu i Anledning